

Arrest

nr. 261 670 van 5 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 28 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juli 2021 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die *loco* advocaat P. HUBERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Vietnamese nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 4 november 2020.

1.2. Op 19 april 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Vietnamees machtig is.

1.3. Op 20 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing verzoek kennelijk ongegrond.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Vietnamese nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Nghi Phong in district Nghi Loc, provincie Nghe An. U woonde hier tot aan uw vertrek, met uitzondering van een aantal maanden die u in Ho Chi Mihn-stad (voormalige Saigon) doorbracht voor een examen.

U bent een katholiek en was tijdlang van plan om priester te worden, maar hebt uw roeping uiteindelijk opgegeven om persoonlijke redenen. Daarnaast was u ook actief als hoofd van de lokale katholieke jeugd in de parochie van begin 2016 tot eind 2017, maar gaf er dan de brui aan om beter te kunnen studeren. U haalde een diploma bouwkunde in 2017, maar vond geen werk op uw niveau en bent dan maar beginnen werken in een verzekeringskantoor tot aan uw vertrek uit het land. U besloot om Vietnam te verlaten omdat u meende dat er een gebrek aan vrije meningsuiting was, en omdat u er geen goede job kon vinden door een gebrek aan politieke connecties. Hiervoor leende u een grote som geld van woekeraars.

U vertrok uit Vietnam op 9 augustus 2019 met gebruik van uw eigen paspoort, en kwam aan in België op 10 augustus 2019. U was naderhand op de dool, tot u binnen de kerkgemeenschap in België de raad kreeg internationale bescherming te vragen, wat u uiteindelijk ook deed op 4 november 2020. U vreest dat u bij een terugkeer naar Vietnam gedood zou kunnen worden door de woekeraars omdat u het geld niet kon terugbetalen. Daarnaast is de wijkagent ook al een aantal keer naar u komen informeren, waardoor u denkt dat de overheid u ook aan het zoeken is. Ter staving van uw relaas legt u voor: kopieën van uw vliegtuigtickets.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u ingeroepen vrees is drieledig. U geeft aan dat u Vietnam verlaten hebt omdat dit volgens u een dictatoriale eenpartijstaat is zonder vrijheid van meningsuiting, waar u bovendien geen werk op uw niveau kon vinden door een gebrek aan politieke connecties. Daarnaast hebt u om het land te verlaten een woekerlening afgesloten, en vreest nu bij terugkeer gedood te zullen worden door uw schuldeisers. Bovendien vreest u ook dat de overheid u zou verdenken van contacten met reactionaire buitenlandse groepen door uw verblijf in het buitenland. U bent er evenwel niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin dient te koesteren.

*Wat betreft **ten eerste** uw verzuchtingen aangaande de Vietnamese overheid, kan gesteld worden dat deze blijven steken op het niveau van abstracte, weinig concrete en niet-geïndividualiseerde beweringen. U dient nochtans een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken, maar beperkt zich enkel tot verwijzingen naar de politieke context van Vietnam in het algemeen. Zo stelt u bijvoorbeeld dat er in Vietnam geen vrijheid van meningsuiting is, maar gevraagd of u zich ooit concreet gefnuikt zag, of in de problemen kwam omwille van deze of gene uitspraak, dient u toe te geven dat u persoonlijk geen dergelijke problemen kende (CGVS p. 8). Daarop stelt u dat u geen werk zou hebben kunnen vinden door een gebrek aan connecties, wat gelogenstraft wordt door uw eerdere verklaringen over uw tewerkstelling als verzekeringsmakelaar (CGVS p. 6, 8). Dat dit werk niet op uw “niveau” was als bouwkundige, is op zich geen indicatie van vervolging bij gebreke aan een nexus met de vluchtelingenconventie, waar u zelf trouwens ook geen gewag van maakt. Dat u niet meteen aan werk raakte aangepast aan uw opleiding is trouwens een probleem waar ook mening hoogopgeleide inwoner*

van het “vrije Westen” te kampen mee heeft, doch allerm minst een indicatie van vervolging. Het lijkt er daarom a contrario eerder op dat uw vertrek ingegeven is door economische motieven, namelijk beter (betalend) werk te proberen vinden in het buitenland, wat u zelf ook in zoveel woorden aangeeft (CGVS p. 8).

U stelt **ten tweede** dat u niet naar Vietnam kan terugkeren omdat u vermoord zou kunnen worden door schuldeisers. De mensen van wie u geld geleend zou hebben zouden reeds bij uw ouders zijn langs geweest om u met de dood te bedreigen (CGVS p. 9). Hierbij kunnen evenwel een aantal bemerkingen geformuleerd worden. Het gaat *primo* namelijk slechts om een blote bewering, die u op geen enkele wijze staft met stukken (bankafschriften, een leningsovereenkomst, dreigementen vanwege de woekeraars, ...; CGVS p. 9, 10). *Secundo* dient u zich voor een dergelijk gemeenrechtelijk probleem in de eerste plaats te richten tot de autoriteiten in uw land van herkomst. Gevraagd waarom dit niet mogelijk zou zijn, kan u enkel vaag verwijzen naar macht en connecties die deze mensen zouden hebben, zonder dit verder te concretiseren of te staven met stukken, nieuwsberichten uit de streek, etc. (CGVS p. 11). Deze vrees komt dan ook weinig waarschijnlijk over.

U meent **ten derde** dat u bij terugkeer mogelijk in de problemen zou kunnen komen omwille van vermeende contacten met buitenlandse groeperingen. Ook deze vrees blijft evenwel weinig concreet en eigenlijk puur hypothetisch. U speculeert namelijk louter dat de overheid zou denken dat u contacten zou hebben met groepen in het buitenland omdat u in Vietnam het hoofd was van de lokale katholieke jeugd, en nu in het buitenland verblijft. Hier vallen evenwel heel wat tegenwerpingen bij te formuleren. Zo kwam u *primo* gedurende uw periode als hoofd van de katholieke jeugd naar eigen zeggen nooit persoonlijk in de problemen, maar beperkten uw interacties met de overheid zich tot onenigheid met de politie als ze de activiteiten van de groep zouden verstoren. Zelf werd u evenwel nooit gesommeerd, opgesloten, etc. (CGVS p. 7, 8). U verwijst slechts naar een bewogen aanleg van een voetbalveld in de parochie, die ondanks tegenwerking vanwege de overheid bovendien trouwens wel is kunnen doorgaan (CGVS p. 9). Dat u geen voorgaande vervolgingsfeiten kan aanstippen maakt een toekomstige hypothetische vervolging minder waarschijnlijk. *Secundo* zou u al sinds einde 2017 gestopt zijn met deze activiteit in kwestie (CGVS p. 6, 7), waardoor het al minder aannemelijk is dat de overheid u daarvoor jaren later nog zou verdenken van staatsgevaarlijke buitenlandse contacten. *Tertio* kan er ook niet om de vaststelling heen dat uw voorgehouden functie eerder van een laag niveau was (organiseren van enkele sportactiviteiten op lokaal niveau en catechese-lessen geven; CGVS p. 6), wat het wederom weinig waarschijnlijk maakt dat u de aandacht van de autoriteiten zou trekken. *Quarto* is de enige indicatie van interesse in uw persoon van overheidswege dat de wijkagent af en toe naar uw welzijn kwam informeren na uw vertrek, wat voor uw vertrek nooit gebeurd zou zijn (CGVS p. 10, 11). Het lijkt evenwel te kort door de bocht om hierdoor meteen te vermoeden dat u in de toekomst beschuldigd zou kunnen worden van staatsgevaarlijk buitenlandse activiteiten, bij gebreke aan meer concrete elementen. *Quinto* kan er trouwens ook niet om de vaststelling heen dat u een paspoort werd uitgereikt, waarmee u zonder problemen het land kon verlaten. Mocht men omwille van uw activiteiten in Vietnam vrezen dat u in het buitenland ongeoorloofde contacten zou leggen, valt het te betwijfelen dat men u überhaupt de mogelijkheid had gelaten om het land te verlaten, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 10). Uw tegenwerping is dat u veel betaalde aan de smokkelaar om het land te verlaten, wat een antwoord naast de kwestie is aangezien die in de eerste plaats geld vroeg voor het visum. *Sexto* gevraagd of u mensen kende die gelijkaardige problemen kenden, kan u trouwens ook geen analoge zaken aanstippen, maar verwijst u slechts naar mensen die omwille van hun activiteiten in Vietnam zelf in de problemen kwamen (CGVS p. 10, 11). Uw voorgehouden vrees in deze blijft kortom geheel hypothetisch.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Hongarije, Slowakije, en Oostenrijk; verklaring DVZ dd. 14 december 2020, afdeling 32.). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliel in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht, waar u overigens ook pas meer dan een jaar na aankomst in het land een verzoek indiende, doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel aangaande de weigering van erkenning als vluchteling voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 57/6, alinea 2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de overduidelijke beoordelingsverging, van de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur, alsmede de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen. Hij ontwikkelt het middel als volgt. *"Het CGVS heeft niet op adequate wijze de vrees van verzoeker bij terugkeer onderzocht. Het kan niet beschouwd zijn dat verzoeker momenteel door haar nationale autoriteiten van een volle en gehele bescherming zou beschikken, welke vereist, behalve de lichamelijke veiligheid, de mogelijkheid om van zijn burgerrechten en van zijn sociale en economische fundamentele rechten te kunnen genieten. Dat in het onderhavige geval, de ondergane feiten voldoende ernstig blijken opdat de eiser in haar vrees volhardt (C.P.R.R., 8.09.97, n° 96/1850/F517 (F), R.D.E., 1997, n° 94, p. 401). Voorts gezien de situatie van Vietnam tegenwoordig, is de vrees van verzoeker nog altijd huidig (zie, mutatis mutandis, CPRR, 98-0779/ F 728 (Congo), R.D.E., 1999, n° 105, 622 ; CPRR, 98-0730/F868 (Congo, ex-Zaire) : idem). Uiteindelijk, zelfs als er een twijfel bestaat, quod non, betreffende de natuur en de ernst van de vervolgingen waarvan de verzoeker zou het onderwerp kunnen zijn ingeval van terugkeer, moet deze twijfel in ruime mate aan de verzoeker weldoen (CPRR, n° 98-1152/F 871/cd; CPRR, 99 - 0271/F 872; CPRR, 27.7.99, n° 99-0012/F 862; CPRR, 16.7.99, n° 99 - 0173; CPRR, 9.7.99, n° 98 -1079). In hoofde van verzoeker bestaat er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk."*

In een tweede middel aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de overduidelijke beoordelingsverging, van de algemene beginselen van zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur, alsmede de afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen. Hij ontwikkelt dit middel als volgt. *"In het onderhavige geval, moet de Belgische overheid weten dat de situatie in zijn land van oorsprong, zijnde Vietnam, bijzonder onstabiel blijft en dat de overtredingen van de mensenrechten blijven voortduren, hetgeen elke terugkeer voor verzoeker bijzonder moeilijk maakt. Verzoeker meent dat er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer opnieuw aan dezelfde mishandelingen zal worden onderworpen als voordien. Hij heeft gezegd dat hij vreest dat hij bij een terugkeer naar Vietnam gedood zou kunnen worden door de woekeraars omdat hij het geld niet kan terugbetalen (CGVS, p. 9). Daarnaast is de wijkagent ook al een aantal keer naar hem komen informeren, waardoor hij denkt dat de overheid hem ook al aan het zoeken is (CGVS, p. 10-11)." Verzoeker vraagt in hoofde van hem te erkennen als vluchteling en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen.*

2.2. Verzoeker voegt in bijlage de bestreden beslissing toe.

3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1. Verzoeker verklaart Vietnam verlaten te hebben omwille van de dictatuur die er bestaat en het gebrek aan vrije meningsuiting en het feit dat hij geen werk op zijn niveau kon vinden bij gebrek aan persoonlijke politieke connecties. Hij vreest verder gedood te zullen worden door zijn schuldeisers omwille van de woekerlening die hij heeft afgesloten om Vietnam te kunnen verlaten en dat de overheid er hem van verdenkt contacten te hebben met reactionaire buitenlandse groepen omwille van zijn verblijf in het buitenland.

3.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming kopieën neer van zijn vliegtuigtickets en kopieën van diploma's van de Central Region Transport College en de Vinh Professional-Technical Intermediate School uitgereikt in Vietnam in 2017 en 2015 (administratief dossier, bijlage bij email verzoeker dd. 26 mei 2021). Verzoeker verklaart de Vietnamese nationaliteit te hebben en in Nghe An gewoond te hebben en verbleven te hebben in Saigon en in Ha Tihn (notities PO, p. 3). De Raad stelt vast dat verwerende partij de identiteit en Vietnamese nationaliteit van verzoeker niet betwist.

3.3. Verzoeker verklaart bij de uiteenzetting van zijn asielrelaas vooreerst dat hij Vietnam verliet omdat hij niet wilde leven in een land met een dictatoriale regering; omdat het een land is alleen voor rijke mensen en omdat men in Vietnam geen vrijheid van meningsuiting heeft (notities PO, p. 8). Er op gewezen dat de door hem aangehaalde problemen al lang aan de gang zijn en gevraagd wat de concrete aanleiding voor zijn vertrek uit Vietnam was in 2019 verklaart verzoeker het volgende: *"Ik wou leven in vrijheid. In Vietnam heb ik die niet, ik ben afgestudeerd en kon geen werk vinden. Mensen met veel contacten wel, ze kunnen wel werk vinden. Dat is de reden dat ik niet wou blijven"* (notities PO, p. 8). De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker zich beperkt tot zeer algemene bespiegelingen over de algemene situatie in Vietnam en het politieke cliëntelisme dat er zou heersen. In zoverre dat verzoeker verklaart dat hij daardoor geen werk kon vinden, is dit in tegenspraak met zijn eerdere verklaring dat hij werkte in verzekeringen van auto's en brommers in 2018 en 2019 na zijn afstuderen. Weliswaar verklaart verzoeker dat hij geen werk kon vinden in de bouwsector met zijn diploma bouwkunde maar hij brengt verder geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat hij intentioneel omwille van één van de vijf criteria in de vluchtelingendefinitie geen toegang zou hebben gekregen tot de arbeidsmarkt. De loutere bewering van verzoeker dat hij geen werk kon vinden of in de toekomst zal vinden omdat hij niet over de juiste connecties beschikt is geenszins voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing worden in nagenoeg alle landen ter wereld mensen geconfronteerd met het probleem dat zij geen werk kunnen vinden conform hun diploma en toont verzoeker niet aan dat er sprake is van systematische discriminatie in Vietnam van personen met het profiel van verzoeker. Waar verzoeker stelt Vietnam te hebben verlaten omwille van het gebrek aan vrijheid van meningsuiting, stelt de Raad vast dat verzoeker evenwel zelf verklaart nooit persoonlijk problemen gehad te hebben omwille van meningen die hij publiek zou hebben gemaakt, maar verwijst hij enkel naar het feit dat hij wel mensen kent die *"door de meningsuiting en artikels te schrijven opgepakt werden. Door de politie"* (notities, PO, p. 8). De Raad wijst er op dat het aan verzoeker toekomt zijn vrees voor vervolging concreet in zijn individuele omstandigheden aan te tonen. Door louter in algemene termen te verwijzen naar het gebrek aan vrijheid van meningsuiting in Vietnam en niet nader genoemde kennissen die omwille van hun activiteiten in Vietnam zouden zijn opgepakt, zonder hiervan verder enig begin van bewijs aan te brengen laat staan aan te tonen dat verzoeker omwille van hun activiteiten ook zelf gevaar zou lopen, slaagt verzoeker hier geenszins in. In het verzoekschrift beperkt verzoeker zich evenzeer tot de niet nader gespecificeerde stelling dat *"de ondergane feiten voldoende ernstig blijken opdat de eiser in haar vrees volhardt"* en dat *"gezien de situatie van Vietnam tegenwoordig, is de vrees van verzoeker nog altijd huidig"*. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen enkele concrete indicatie aanbrengt op grond waarvan kan worden aangenomen dat verzoeker in het verleden omwille van de beperkingen op de vrijheid van meningsuiting in Vietnam werd vervolgd of in geval van terugkeer vervolging riskeert.

3.4. Verzoeker vreest verder dat hij, in geval van terugkeer naar Vietnam, zal beschuldigd worden van contacten met reactionaire groeperingen in het buitenland en om die reden gearresteerd zal worden. Hij maakt een link met zijn vroegere activiteiten als hoofd van de katholieke jeugd, waarvan hij verklaart dat hij deze functie had van begin 2016 tot eind 2017 (notities PO, p. 6). Verzoeker licht toe dat het doel van de katholieke jeugd is om catechese te leren en kinderen van de parochie met elkaar in contact te brengen. Hij omschrijft zijn taak als hoofd als *"in de vakantie het kamp, speekamp, organiseren voor de kinderen. Op het einde van het jaar organiseer ik een voetbalwedstrijd. Ik moet ook de kinderen in contact brengen met andere groepen van andere parochies"* (notities PO, p. 6). Verzoeker verklaart weliswaar dat hij bij het organiseren van het vakantiecamp werd gedwarsboomd door de politie die *"als ik de staken aan het zetten was, hebben ze die weggenomen zodat we de tenten niet konden zetten"* en verder dat *"elke activiteit die ik probeerde te organiseren, dat probeerden ze tegen te houden of druk uit te oefenen zodat we het niet konden doen"* (notities PO, p. 7) maar hij verklaart zelf dat hij nooit voor een rechtbank werd gebracht en verder niet met de overheid in aanraking is gekomen. In zoverre geloof kan worden gehecht aan de interventies van de politie, waarvoor hij geen enkel begin van bewijs aanbrengt, kan de Raad slechts vaststellen dat het om pesterijen gaat die verder geen gevolgen hebben gehad voor verzoeker persoonlijk en die niet voldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging te worden

gekwalficeerd. In dit verband stelt de Raad ook vast dat verzoeker verwijst naar de problemen die zijn voorganger heeft gekend met de politie bij de aanleg van een voetbalveld, maar dat dit voetbalveld er volgens zijn verklaringen uiteindelijk wel is gekomen (notities PO, p. 7). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaart dat de reden waarom hij stopte als hoofd van de katholieke jeugd was dat hij moest studeren voor zijn examens in de zomer van 2017, en dat hij daarnaast nog actief was als leraar catechese van 2018 tot 2019 en daarmee is gestopt toen hij het land verliet. Uit niets blijkt dat verzoeker ernstige problemen heeft gekend omwille van zijn geloof of omwille van zijn activiteiten als hoofd van de katholieke jeugd en als leraar catechese tot aan zijn vertrek uit Vietnam of dat hij actueel omwille van deze activiteiten in het vizier van de Vietnamese autoriteiten zou komen in geval van terugkeer. Verzoeker verklaart weliswaar dat wijkagenten sinds hij weg is regelmatig *“informer en er nieuws is over mij”* terwijl ze dat vroeger nooit deden (notities PO, p. 10, 11), maar ook hieruit kan niet blijken dat verzoeker omwille van zijn geloof of vroegere activiteiten in de negatieve belangstelling zou staan van de Vietnamese autoriteiten. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen hierover zeer vaag zijn en hij verder geen enkele nadere toelichting geeft over de personen bij wie de wijkagenten naar verzoeker zouden gevraagd hebben noch de frequentie van hun bezoeken. Verder verklaart verzoeker enkel dat *“ze bezoeken en vragen over mij, hoe het met mij is en zo”* (notities PO, p. 11). Daargelaten de vaststelling dat het om louter beweringen van verzoeker gaat die hij verder op geen enkele wijze staft, kan ook uit zijn verklaringen niet afgeleid worden dat hij actueel vervolging riskeert door de autoriteiten omwille van zijn activiteiten als hoofd van de katholieke jeugd en als catechese-leraar in het verleden, nu volgens verzoeker enkel wordt geïnformeerd hoe het met hem gesteld is. Gelet op het feit dat verzoeker niet aantoont in het verleden ernstige problemen te hebben gehad omwille van deze activiteiten in Vietnam en het gebrek aan concrete elementen waaruit zou kunnen blijken dat hij momenteel om die reden wordt gezocht door de autoriteiten, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij omwille van deze activiteiten actueel wel ernstige problemen zou riskeren in geval van terugkeer. De Raad herinnert er aan dat het aan verzoeker toekomt de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan slechts vaststellen dat ook in het verzoekschrift verzoeker geen enkele indicatie van mogelijke problemen omwille van zijn activiteiten in de katholieke jeugd en als leraar catechese aanbrengt. De niet nader gespecificeerde stelling dat *“de ondergane feiten voldoende ernstig blijken opdat de eiser in haar vrees volhardt”* en dat *“gezien de situatie van Vietnam tegenwoordig, is de vrees van verzoeker nog altijd huidig”* volstaat daartoe geenszins.

3.5. Verzoeker beroept zich bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming tenslotte ook op zijn vrees om gedood te zullen worden door zijn schuldeisers. Verzoeker verklaart hierover dat hij schulden heeft gemaakt om zijn reis naar Europa te kunnen bekostigen. Volgens zijn verklaringen moest zijn familie geld lenen van de bank, waarvoor zij hun huis als onderpand hebben gegeven, maar volstond dit niet en *“ze hebben ook bij de mafia geleend”* (notities PO, p. 9). De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen enkel document bijbrengt om zijn verklaringen te staven en dat verzoeker verder ook niet kan verklaren waarom hij zou gevisieerd worden voor het terugbetalen van de lening terwijl de lening zou zijn aangegaan door zijn familie, zeker nu hij eveneens verklaart dat het de bedoeling was dat zijn *“broer in Korea het zou betalen, en ik zou dan hier werken en verdienen en terug sturen”* (notities PO, p. 9). Verder stelt de Raad vast dat zijn voorgehouden vrees voor de maffia en de bedreigingen t.a.v. zijn familie die zouden voortvloeien uit het niet terugbetalen van een woekerlening, van gemeenrechtelijke aard zijn en geen enkel verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie. Bijgevolg stelt de Raad vast dat de voorgehouden vrees voor de maffia niet ressorteert onder het vluchtelingenverdrag en dus geen aanleiding kan geven tot erkenning als vluchteling. De loutere stelling in het verzoekschrift dat hij niet over volle bescherming door zijn nationale autoriteiten zou beschikken, dat de ondergane feiten voldoende ernstig blijken en dat de vrees van verzoeker gezien de actuele situatie in Vietnam nog altijd actueel is, doet geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat de door verzoeker aangevoerde vluchtmotieven geen verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart op 10 augustus 2019 met zijn eigen paspoort in België te zijn aangekomen maar pas op 4 november 2020 om internationale bescherming heeft gevraagd. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag inroept of de subsidiaire bescherming vraagt, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België is immers een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondergraaft de waarachtigheid van de door hem geschetste vervolging. Verzoeker geeft geen goede redenen voor het feit dat hij zo lang

wachtte om zijn verzoek om internationale bescherming te doen. Hij verklaart in het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op de dool was en door de kerkgemeenschap in België de raad kreeg om een verzoek in te dienen. In zoverre verzoeker stelt dat hij voordien niet op de hoogte was van de mogelijkheid om internationale bescherming te vragen, kan dit niet volstaan als verklaring nu verwacht kan worden, indien hij daadwerkelijk vervolging zou vrezen in Vietnam, dat hij zich zou informeren naar de mogelijkheden om hiertegen bescherming te krijgen. De vaststelling dat verzoeker meer dan een jaar heeft gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Belgische autoriteiten, ondermijnt dan ook de voorgehouden vrees voor vervolging. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en kan worden aangenomen.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

4.2. Verzoeker beroept zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet betreft, op de bovenvermelde vluchtmotieven. De Raad verwijst, wat de aangehaalde activiteiten in het verleden bij de katholieke jeugd en als catechese-leraar en het gebrek aan vrijheid van meningsuiting naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat hij niet aannemelijk maakt omwille van deze activiteiten in de negatieve belangstelling van de Vietnamese autoriteiten te zullen staan in geval van terugkeer en stelt vast dat hij evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet op deze gronden aannemelijk maakt. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij omwille van de lening die zijn familie aanging in Vietnam om zijn reis te bekostigen een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt waaruit kan blijken dat zijn familie een som geld heeft geleend bij de maffia en dat verzoeker ook bij het verzoekschrift geen enkel document bijbrengt waaruit dit kan blijken zodat zijn verklaringen louter beweringen zijn die hij op geen enkele wijze kan staven. Bovendien brengt verzoeker geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat hij omwille van de door hem aangegane lening enig probleem zou hebben gehad of in geval van terugkeer zou riskeren dat het minimumniveau van hardheid zoals vereist door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM, bereikt. Bovendien toont verzoeker op geen enkele wijze aan waarom hij zich, indien hij een probleem zou kennen met zijn schuldeisers, zich niet tot de autoriteiten van zijn land van herkomst zou kunnen wenden om bescherming te verkrijgen indien nodig, noch dat de bescherming geboden door de Vietnamese autoriteiten niet zou beantwoorden aan de vereisten gesteld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. In het verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot het louter herhalen dat hij heeft gezegd dat hij vreest dat hij bij een terugkeer naar Vietnam gedood zou kunnen worden door de woekeraars omdat hij het geld niet kan betalen en dat daarnaast de wijkagent naar hem is komen informeren waardoor hij denkt dat de overheid hem ook aan het zoeken is. Dit volstaat geenszins om de pertinente motieven in de bestreden beslissing te weerleggen, nu dit geen afbreuk doet aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt van de aangegane lening en verzoeker verder ook niet aantoonde dat hij, in geval van problemen met woekeraars, hiertegen geen bescherming zou kunnen krijgen van de Vietnamese autoriteiten.

In zoverre verzoeker zich nog beroept op de onstabiele situatie in Vietnam en het feit dat *“de overtredingen van mensenrechten blijven voortduren”* en hij meent dat hij bij terugkeer opnieuw aan *“dezelfde mishandelingen zal worden onderworpen als voordien”*, kan de Raad slechts vaststellen dat uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker geen ernstige problemen kende met de overheid voor zijn vertrek uit Vietnam en dat zijn beweerde problemen met woekeraars zouden dateren van na zijn vertrek, zodat zijn betoog dat hij aan dezelfde mishandelingen als voordien dreigt te worden onderworpen niet dienstig is en dat hij ook in het verzoekschrift op geen enkele wijze uiteenzet aan welke mishandelingen hij zou zijn onderworpen door woekeraars in het verleden.

Verzoeker brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

4.3. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET